

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manuale Parochorum, Sive Institutiones & Praxes Tum Vitæ, tum Officii Pastoralis

Musart, Charles

Monachii, 1654

XVI. Quibus rationibus inducendi, qui Viaticum nimiùm differunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41616

Non petit ipse, sed petunt domestici; quid dices? dic te paratum, si ipse desiderat: si aiunt desiderare, redi, & roga, an petat: si annuit; postula facultatem, ut tibi liceat verbum facere de confessione factâ: si renuat, & tamen communicare omnino velit, præbe non vitam, sed mortem volenti, neque iam tergiuersari poteris extra confessionem, ne sigillum frangas: miserum hominem! sed non tuâ culpâ, vitio perit suo. Stude tamen efficere, quantum potes pro illius salute.

NVM: XVI.

Modus disponendi infirmum ad recipiendum Viaticum.

SI aliquando in vitâ, profectò in periculo mortis maximè res, tempusque, atque ius ipsum diuinum postulat, ut Christiani Sacramento se Eucharistico obarment, cum vires corporis, & animi ex vi morbi elan-

gue-

guescunt, cum longum aternitatis iter truculentissimis hostibus obsesum ingrediendum est: nam quid alioquin miles in decretorio agone aget, aut tam periculosa via se committet, nisi temporè arma, necessariùmque com meatum compararit? hoc autem est homini in periculo constituto Eucharistia, Clypeus, Hasta, Viaticum: ideòque Nicæna Synodus sanctissimè decreuit in hæc verba: *Cum iis, qui ad extrema veniunt, lex antiqua seruetur: ut ultimo, & necessario Viatico non defraudentur.* Quibus verbis significatur, legem illam & diuinam esse, & illius vsum ad ipsius nascentis Ecclesie incunabula referendum. Sunt tamen non pauci, licet mortem non procul abesse sentiant, qui à tam necessario (ut Concilium loquitur) Viatico abhorrent, & quantum possunt, vel omnino refugiunt, vel ad extremum tempus reiiciunt, quo fit, ut non pauci sine Viatico discedant.

Ea

Ea scilicet ars est atque fraus demonis ; id verò agit caillationibus & fallacibus argumentis , non absimilibus iis, quæ ad procrastinandam confessionem suprâ vidimus , & refutauimus : operæ pretium est , de eâ quod nōsse , & populo pro concione proponere , ne iis se in morbis eludant. Hæc autem ferè sunt , quæ ab infirmis obiici solent. Ergo de vitâ actum est , si contra mortem armari iubemur : abeundum, de Viatico agitur : atqui anima adhuc tota est in me, mens integra, necdum oculi caligant, aut ceruix labat, aut manus languent, aut pedes rigent ; stomachus etiamnum officium facit : cras, aut post cras videbimus : finite nunc me viuere, **D E V S** meus humile hoc tectum subeat ? non decet ; expectabo, aut ipse propediem adibo ; nam qui erunt hominum sermones & concursus, si Sacerdos solenni pompâ, & pulsu huc cum certo mortis nuntio adue-

aduene
gium,
lestam
tione &
cabunt
res, qu
dent :
tis? sin
tur, ex
Quid t
craftin
mihi p
& stom
debere
vix po
Non su
per fa
spuam
ad pop
uatim
magis
celleris
vitam
adferre

aduenerint? amici veluti ad naufragium, aut incendium accurrent, molestam opem delaturi; creditores petitione & affecuratione debitorum enecabunt; alii ambient officia, & honores, quibus cum vitâ defungi me credent: quid me ante tempus occiditis? finite me. Ita dum procrastinatur, extrema, & mors ipsa imminet. Quid tandem? Iam verò, inquit procrastinator ille, serum est, vix sum, mihi præsens, & catarrhus, & tussis, & stomachi nausea impediunt, ne quod deberem pietatis sensu sumam, iam vix possum, ac nec possum quidem. Non sum ieiunus. Vereor præterea, ut per fauces transmittam, aut fortè exspuam, aut euomam. At tu contra ad populum pro concione publicè; priuatim verò, cum ad eiusmodi animo magis, quàm corpore infirmum accesseris, hæc oppones: Christi corpus vitam animæ, non corpori mortem adferre, aut accelerare: Hæmorrhoidis

I

sam

fam duodennio laborantem, vnicoto
etu fimbriæ vestimenti Christi fuisse
fanatam; multos, de quorum vita
conclamabatur, ex huius arboris vita
fructu valetudinem recuperasse: Chris-
tum minimè dedignari subire etiam
humiles casas, cum ipse adiri per va-
letudinem non potest. Audito mo-
bo de puero Centurionis: *Veniamus*
inquirebat, & curabo eum. Venit, intra-
nit, curavit. Verùm quid homines
ais, dicturi sunt? dicant, quod velint:
quia parùm te curant, nihil cura: non
illorum, sed res tua, imò summa to-
tius rei agitur: age, quod vel maxime
tuâ interest. Si concursus aut am-
torum, qui molesti consolatores sint,
aut creditorum, qui debita exigant,
refugis; modus in promptu est: iube
abesse, quòd somnum, aut quietem
captes; roga, ne ad morbi molestiam
importunos sermones adiciant. Ho-
noribus tuis non potentur, donec si-
mul vitâ fungaris, quantumcunq; am-
biat,

biant; quid te eâ te angis? Impedior, inquiebas tu, à ieiunio, perturbatione mentis, à catarrho, tussi, stomacho. De ieiunio quid te vexas? fas tibi est, quantumvis ieiunium solueris; quando necessitas id exigit. Mens verò si necdum amota, aut implacida, aut sit per interualla interlucens, satis sana, valensque est; vt, quantum vis morbî finit, sis ad susceptionem Sacramenti comparatus: Dic ex intimo animi sensu: *Deus meus, credo tibi, spero in te, amo te ex toto corde*: plurimum orasti: Medici, & alii prudentes de Sacramenti transmissione, de periculo exspuitionis, aut vomitûs discernent, fortè particula sacra consecratæ Hostiæ cum modico quopiam liquore, traïci poterit: aliorum potiùs, quàm tuo iudicio acquiesce, cur plùs æquò trepidas? Ex his, mi Neo-paroche, habes, quæ vsui tuo esse cùm publicè, tum priuatim possint. Vtere.